

Mange sager, som er blevet rejst igennem årene og blevet opgivet af skatteborgerne, kunne have været vundet, når man følger parallelle sager, som efterfølgende vindes både i skatteankenævn og Landsskatteret osv., men borgeren har simpelt hen ikke haft råd til at hyre en advokat, ikke haft råd til at hyre en revisor, men har måttet bøje nakken og sige, nå ja, hertil og ikke længere.

Derfor tager SF fuldstændig fejl, når hr. Aage Frandsen antyder, at vi, der gerne vil have en højere dækning end den, der nu lægges op til, bare er ude på at kaste skatteborgernes penge ud. Nej, det, hr. Aage Frandsen burde interessere sig for, er, hvor mange penge alle de sager, der bliver rejst, hvor 30-35 pct. bliver vundet af skatteborgeren allerede i skatteankenævnet, og de sager, der bliver vundet af skatteborgeren ved Landsskatteretten, rent faktisk koster skatteborgerne, hvor mange penge skatteborgerne har spildt på, at myndighederne har sat et hav af folk til at arbejde med de sager, der fører til, at borgeren viser sig at have ret.

Det regnestykke, kan jeg sige til hr. Aage Frandsen, er interessant, fordi det skal ses i forhold til de begrænsede ressourcer, skatteborgeren nødvendigvis må have, målt i forhold til de ressourcer, myndighederne har. Derfor støtter vi naturligvis ændringsforslaget, som er til forhandling nu. Vi kunne godt have ønsket os det endnu bedre, men Venstre og De Konservative er med ændringsforslaget gået et skridt mere i den rigtige retning.

Vi skal huske på, at en lang række borgere, som måske er økonomisk dårligt stillet, rent faktisk stilles i den noget usædvanlige situation, at når de ønsker at hyre en revisor eller en advokat, kræver den pågældende at få stillet sikkerhed for sine penge på forhånd. Hvis man har en spinkel økonomi med et stort skattekrav, ja, så vil man vurdere, at det måske er et meget stort beløb, der skal stilles til sikkerhed, fordi advokaten, i hvert fald den, der har kvalifikationer, ikke vil gå i gang med et større arbejde uden sikkerhed for også at kunne få honoreret den faktura, der foreligger til sidst. Dermed er man altså med til at forringe skatteborgerens retstilstand.

Hvis derimod en advokat, der møder en klient første gang, kan se, at den her sag faktisk er en god sag, og at skatteborgeren har en god og fair chance for at vinde den, ja, så vil advokaten med de regler om, at der er fuld eller i hvert fald næsten fuld dækning, kunne sætte de for-

nødne ressourcer ind for at hjælpe den skatteborger, og det er altså med til at forøge retssikkerheden på skatteområdet, noget, der i allerhøjeste grad er brug for, for netop de tal, jeg har refereret med antallet af borgere, der vinder i skatteankenævn, og det antal, der vinder i Landsskatteretten, vidner om, at ganske mange gange tager skattemyndighederne altså fejl.

Jeg har jo udvekslet § 20-spørgsmål med skatteministeren om det meget pinlige forhold, at da bladet Penge og Privatøkonomi tog kontakt til en lang række kommunale ligningsmyndigheder for at få råd og vejledning om helt simple og fuldt ud lovlige skattefradrag, så fik det altså i hovedparten af stederne en fejlagtig rådgivning. Hvis det havde været en borger, som havde spurgt og fået fejlagtig rådgivning, eller hvis borgeren havde gjort det, borgeren troede var rigtigt, og som lovgivningsmæssigt er rigtigt, ja, så ville vi have haft nogle sager, hvor ligningsmyndighederne havde underkendt den pågældende, og så kunne vi have gået hele møllen igennem med skatteankenævn, Landsskatteret osv., men der er jo mange borgere, der ikke har mod på at skulle igennem en sådan omgang.

Vi håber, at det her forslag, både ændringsforslaget og det endelige lovforslag, kan være med til at give nogle flere skatteborgere mod på at rejse de sager, der er nødvendige, sådan at man ikke altid bare bøjer nakken, når man får besked fra skattemyndighederne, for det har man bestemt ingen grund til, tværtimod.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg synes egentlig, denne sag er lidt beskæmmende. Hvis det er muligt at blive skuffet over Venstre og De Konservative, så mener jeg, at der er god grund til det her.

Vi har under hele det her forløb været enige om, at det er besværlige sager, at det er besværlige afgrænsninger, og at der er en hel masse ting, hvor vi, hvis vi skal handle rigtigt, skal afveje en række hensyn. Derfor nåede vi sidste år til enighed om, at vi skulle sammensætte et forholdsvis snævert udvalg, og jeg bad partierne i begge sider af Folketingsalen om at komme med forslag til udvalgets sammensætning. Vi aftalte et kommissorium, der blev nedsat et udvalg med Margrethe Nørgaard fra Aalborg Universitet som formand, og det leverede efter min opfattelse en gedigen, gennearbejdet rapport, der afdækker alle de mange forskellige problemstillinger mere end nogen sinde tidligere-